

SOM EL QUE DONEM. SOM AMOR.

Bon dia a tots i a totes!

En primer lloc, donar les gràcies per aquesta invitació... no sé ben bé qui va tenir aquesta idea de pensar en jo per parlar aquest dia aquí, però he tingut l'oportunitat de recordar, de tornar a passar pel cor la meua experiència amb gent pobra, necessitada i vulnerable a Salamanca en els meus primers anys de vida religiosa, ells me van ensenyar el que és realment essencial en al vida.

Una experiència fonamental per la meua vida, que continua sent far i me va regalar una de les persones referents més important de la meua vida. Ella era una persona incansable, no tenia horaris de despatx, sempre incondicional i disponible, sempre amb la veritat per davant, tractava a cada persona segons era, no guardava res per a ella, tenia una gran confiança en Déu i en la Providència, vivia sempre donant sense exigir res als altres...

Podria seguir parlant ... però anem a encetar el tema que ens ocupa avui, el lema del dia de la Caritat és **SOM EL QUE DONEM, SOM AMOR.**

La meua reflexió compartida d'aquesta estona té tres parts:

- ✓ Introducció a partir del cartell.
- ✓ Som el que DONEM.
- ✓ Som Amor, donem Amor.

INTRODUCCIÓ

El lema d'aquest any és **SOM EL QUE DONEM, SOM AMOR.** Us convid a mirar, observar, contemplar el cartell.

VEIG, PENS, EM DEMAN

Què veig al cartell?

- ✓ A primera vista, veig unes mans que parteixen un pa, el pa està obert.
- ✓ En un segon plano, hi ha un ciri Pasqual al fons.

Què pens?

- ✓ El **ciri Pasqual** em fa pensar, recordar... el Crist Ressuscitat. Encara som en temps de Pasqua.

- ✓ El **gest de partir el pa**. M'evoca l'últim sopar i les aparicions de Jesús Ressuscitat.
 - Segons l'evangelista San Marc, la nit que va instituir l'Eucaristia, mentre sopaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, **el partí i els el donà**. I digué: Preneu: **això és el meu cos**. (Mc 14, 22)
 - A l'evangeli de Lc 24, 30-31, en el passatge dels deixebles d'Emmaús, podem llegir com els dos **el reconegueren quan partí el pa**.
 - A l'aparició de Jesús vora el llac de Tiberíades, Sant Joan ens diu: **Jesús prengué el pa i els el donava**. (Jn 21, 13)

El gest de partir el pa, és un gest identificatiu de Jesús. En les aparicions del Ressuscitat, **els deixebles el reconeixen quan parteix el pa**. Aquest signe tan comú es torna del tot significatiu, és el gest més íntim, més proper del Mestre. És el signe que va fer a l'últim sopar que van compartir junts, el moment en que Jesús es va fer pa. Ell és el Pa que s'entrega, el Pa partit i repartit, el Pa que es deixa menjar...

Una expressió intensa i condensada, del que havia estat la seva vida.

- ✓ Quantes vegades s'havia donat als altres?
- ✓ S'havia jugat la pell?
- ✓ Havia fet opció per la vida dels altres?
- ✓ Havia escollit l'apropament a cada persona per damunt de la Llei?
- ✓ **Quantes vegades?**

Jesús ens convida a repetir aquest gest cada vegada que ens recordem d'ell. Què hem de repetir, quin és el gest i significat profund? Jesús ens convida a viure l'Eucaristia, això es tornar-se pa, fer-se pa, ser el pa.

Mirem amb profunditat el que va succeir durant l'últim sopar. Mirem com Jesús renta els peus als seus deixebles, comparteix i reparteix el pa...

Me deman:

- ✓ Què som?
- ✓ Som Amor?
- ✓ Don Amor?

SOM EL QUE DONEM.

Si som el que donem, no podem donar allò que no som, allò que no forma part de la nostra vida, que no tenim integrat en el nostre ésser, en la nostra manera de fer, d'estar, de relacionar-nos, en definitiva en la nostra identitat. (=SOM)

La vida, els gestos, no els podem improvisar. Si som capaç de tractar amb **cordialitat** a qui cerca ajuda, si regalo **somriures**, si **escolto** al qui s'atraca per a fer diàleg, si tracto amb **paciència**, si..... és perquè som una persona cordial, alegre, amb capacitat d'escolta, amb paciència... Perquè aquestes i altres actituds són habituals en jo sinó es difícil ser-ho.

Concretant més en allò que és CARITAS, podem dir que aquest nom, **CÀRITAS**, per noltros és més que un nom, és **IDENTITAT**, és ESSÈNCIA, és més que fer, és **SER**.

Sabeu millor que jo que vol dir Càritas, AMOR. Per tant, l'essència de Càritas és estimar. Podem fer moltes coses, podem ajudar molt, repartir molt de menjar, ajudar a omplir molts de papers i qüestionaris, "escoltar - aguantar" als qui venen però si tot açò no ho feim amb amor, pot ser no esteim sent allò per al que Càritas està cridada.

Mirem als ulls de qui li esteim donant el menjar, cridem-lo pel seu nom; tinguem paciència amb qui arriba a l'oficina quan esteim a punt de marxar perquè pot ser acaba ara la feina i no li ha estat possible venir antes. I amb qui no ha pogut passar per sa parròquia en l'horari establert per recollir els aliments? Siguem compassius, no jutgem, siguem cordials, escoltem-lo, facilitem sempre la vida als altres.

A la web de Càritas nacional diu: "Càritas SOM persones cristianes al servei de la Caritat, inspirats en l'Evangeli i la Doctrina Social de l'Església."

I a la web de Càritas Menorca: *Càritas Diocesana ÉS l'organisme oficial de l'Església Catòlica de Menorca, **cridat a expressar l'Amor gratuït de Déu pels més pobres.***

Càritas està format per persones, entre altres, tots voltros especialment. Per tant, cadascú de voltros esteis cridats particularment, tots noltros també a **expressar l'Amor gratuït de Déu pels més pobres.**

Un amor agapé de taula compartida, compromès amb tot el que ens importa:

- ✓ amb les **persones**, i especialment, amb aquelles més fràgils i vulnerables;
- ✓ amb la **Creació i la nostra casa comuna**, la seva cura i preservació;
- ✓ amb la **justícia i els drets humans** per a conduir les nostres relacions i el benestar comú.

Es tracta d'un amor que donà la vida als altres, que es comparteix en fraternitat i és fidel.

Si la vida no es pot improvisar, si SOM EL QUE DONEM... i esteim cridats a expressar l'Amor gratuït de Déu pels més pobres, primer és fonamental poder tenir aquesta experiència personal de saber-se estimat de manera gratuïta per Déu. Ell no demana res a canvi del seu Amor, de tot allò que he rebut en la vida, per totes les persones que en la vida m'estimen, m'acompanyen... Facem feina en cadascú per aconseguir ser millors i fer un millor servei als altres.

Pensem un moment en tot allò que hem rebut de Déu i donem gràcies. Deia el jesuïta Toni Català, que "*l'acció de gràcies cristiana és agrair un do, no una possessió*". Idò, donem gràcies per tants dons que hem rebut, que el bon Jesús ens ha donat gratuïtament, perquè ens estima.

A ningú dels qui estem avui aquí ens van preguntar si volíem néixer, ni on volíem néixer, ni qui volíem que fossin els nostres pares. **Agraïm el do de la vida.** Donar gràcies per la vida és donar gràcies pel sostre, el pa, la relació i la paraula.

Cada dia tenim un sostre que ens acull, una llar on ens identifiquem com a fills d'un poble amb arrels i identitat, som d'un lloc i d'una gent. Si no donem gràcies pel sostre, quan ens falti no sabrem viure a la intempèrie i aleshores l'exigirem. Com podem donar gràcies pel sostre si moltes, massa, criatures del Pare viuen sense?

És important fer-ho, si no ens fem especialistes a defensar el dret de l'altre a tenir sostre però el nostre que no ens falti. Ens podem convertir en especialistes a fi de defensar els drets de l'altre però des de les nostres possessions inamovibles. Aquesta és una de les nostres contradiccions: desitgem els drets de tots però el que és nostre: béns, possessions, estils de

vida, que continuïn i que no ens els toquin. L'hem d'exigir per a tots, però hem de donar gràcies perquè el tenim. **Agraïm el nostre sostre.**

Donar **gràcies pel pa i la paraula** comporta donar gràcies per l'aliment de cada dia, pel pa material i el pa de la cultura. Quan perdem aquesta dimensió de la gratuïtat en els nostres "pans" i les nostres "paraules" de cada dia ens passa com amb el sostre: ho exigim. Exigim - los per a tots, i donem gràcies perquè els tenim.

No oblidem que els mateixos béns culturals com el saber, la capacitat d'orientar-nos en la realitat, la capacitat d'analitzar el que s'esdevé, etc., són dons, els podem convertir en una arma contra els que no són capaços, els no "cultes", els mancats de destreses socials. Són dons, dons que hem de fer possibles per a tots.

En els àmbits de la vulnerabilitat en els quals la realitat no es viu ni es processa des dels nostres codis culturals, quants menyspreus subtils es poden produir avergonyint amb les nostres "savieses". És bo recordar que el més important que ens ha passat en l'adquisició del saber és aprendre a llegir i a escriure, però sense oblidar que ha estat un do. Aquest **donar gràcies pel "manná"** de cada dia ens impedeix acumular per al dia següent. Vivim el dia a dia com si fos nou.

Aquests dons i altres són expressió de l'Amor gratuït de Déu per noltros, siguem agraïts i ajudem a reconèixer a tots allò que han rebut de Déu perquè Ell estima a cadascú, no som jo més que ningú perquè a mi m'estimi més que a un altre. Déu ens regala aquests dons per a tots, no sols per a uns.

SOM AMOR. DONEM AMOR.

Quin és l'amor que som, l'amor que donem?

El nostre amor no pot ser mediocre. L'amor defineix als cristians, és l'amor del manament nou que Jesús ens dona: *"Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Així, idò, estimeu-vos els uns als altres. Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres."* (Jn. 13, 34-35)

Si hem de parlar de l'Amor, no podem deixar de mirar, contemplar, aprendre de Jesús. Per a noltros:

- Ell, **Jesús de Natzaret és el màxim referent de l'Amor, Ell “estimà fins a l'extrem”.**

Durant l'últim sopar, “*Jesús que **ja havia estimat** als seus, **els estimà fins a l'extrem**” (Jn 13, 1) M'agradaria ressaltar dues idees d'aquesta frase:*

Ja havia estimat, perquè ja els havia estimat durant tres anys, en el dia a dia, constantment, ja ho venia fent... Els havia estimat:

- ➔ a l'inici del camí, quan els va cridar,
- ➔ els estima quan no saben que fer amb aquella multitud de gent i Jesús els ensenya a multiplicar el pa...
- ➔ quan no entenen res del seu missatge i mentre Jesús els hi parla que ha de morir, ells discuteixen de qui és el més important,
- ➔ estima a Pere encara que sap que el negarà tres vegades, l'avisa però Pere....
- ➔ ...

Per tot açò, per tot el que sabem de com Jesús ensenya i acompanya als seus deixebles els pot **estimà fins a l'extrem**, totalment, al màxim, amb total gratuïtat i llibertat, encara sabent que un d'ells el trairia.

Si continuem amb el relat evangèlic de Joan, a continuació ens diu ***“s'aixecà de taula, es tragué el mantell i se cenyí una tovallola; després va tirar aigua en un gibrell i començà a rentar els peus dels deixebles i a eixugar-los amb la tovallola que duia cenyida”***. (Jn 13, 4-5)

Estimar és servir. Servir a tots, sense exclusió, diu l'evangelí que va rentar els peus als deixebles, pareix que a Judes també, sabent el que faria un poc més tard. Però certament, per a poder rentar els peus Jesús es va abaixar, es va posar a l'alçada dels altres... imagino a Jesús mentre renta els peus i els eixuga, té el temps suficient per clavar en cadascun una mirada penetrant i plena d'afecte... Aprofitem totes les oportunitats que ens trobem cada dia per mirar a l'altre amb respecte, amb afecte, cerquem la seva mirada...

Qui fixa la seva mirada en l'altre li neix del cor acompanyar-lo, fer-li costat, ajudar-lo a créixer. Com n'és d'important “mirar” qui toca a les portes de Càritas i no sols “veure'ls”.

Diu el Papa Francesc en la Fratelli Tutti: *“Servir significa cuidar als fràgils de les nostres famílies, de la nostra societat, del nostre poble. En aquesta tasca cadascun és capaç de deixar de costat les seves cerques, afanys, desitjos*

d'omnipotència davant la mirada concreta dels més fràgils. (...) El servei sempre mira el rostre del germà, toca la seva carn, sent la seva proximitat i fins i tot en alguns casos la "pateix" i cerca la promoció del germà."

L'amor de Jesús fa que s'abaixi i renti els peus als deixebles, i també és el seu amor el que el porta a fer-se pa. "Mentre sopaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, **el partí i els el donà**. I digué: Preneu: **això és el meu cos...**" (Mc 14, 22). Jesús es va fer pa, es va entregar, Jesús es deixa menjar. Aquest és l'extrem del seu amor, no dona només coses, es dona Ell mateix.

Quin és el pa que donem?

Cridats a ser pa!! Sabeu que moltes de les persones que van a Càritas cerquen el pa material, però molt més esperen que els donem un l'altre pa. No ho diuen de paraula, encara que amb la nostra mirada penetrant, als ulls ho entendrem clarament.

Ells esperen el nostre pa, el pa de na Cristina, el pa d'en Willy, de na Raquel, d'en Biel, ... Cada pa és diferent, perquè amb el nostre pa els hi donem un poc del que som.

El pa de l'alegria, del respecte, de l'acollida, de la cordialitat, de la compassió, de l'empatia, de la comprensió, del consol, de la tendresa, de l'amistat, de l'acompanyament, de la justícia, el pa de la pau, de la paraula, el pa de l'esperança, el pa de la fe... Siguem pa que sacia per dins, que sacia el cor, els anhels més profunds de la persona...

Per acabar, només animar-vos a no oblidar la nostra identitat, a intensificar-la en els gestos de cada dia, en allò aparentment més insignificant. Només així, cultivant cada dia la nostra essència, la CARITAT podrem viure el lema **SOM EL QUE DONEM, SOM AMOR**.